

De Redactie wenscht volgaarne en welgemeend al de leden der Nederlandsche Vereeniging van Postzegelverzamelaars en alle lezeressen en lezers van het Nederlandsch Tijdschrift voor Postzegelkunde een gelukkig en in alle opzichten voorspoedig Nieuw Jaar en hoopt, dat door vereeniging van alle handen, alle harten en alle krachten, Vereeniging, Tijdschrift en Philatelie mogen vooruitgaan en bloeien!

Onder hartelijke dankbetuiging voor de ontelbare hooggevaardeerde blyken van vriendschap, belangstelling en tevredenheid, bevelen wij het Orgaan onzer Vereeniging benevens ons zelve ook verder in Uwe genegenheid en bereidwilligheid aan.

's-Gravenhage, 3 Januari 1901.

J. B. Robert

1852.

Nederland.

1902.

Een halve eeuw is verstreken sedert Nederland zijn eerste postzegels invoerde. Dat eerste, met zorg uitgevoerde drietal, heeft niet minder dan ongeveer het vierde van genoemd tijdperk geheerscht. Ik weet niet of er onder de lezers zijn, die reeds in dien tijd tot hunne liefhebberijen het verzamelen van postzegels rekenden. Wel weet ik, dat het in mij bekende oudste

album, niet meer dan 6 *) zegels onder Nederland werden opgegeven, n. l. 3 van de uitg. 1852 en 3 van die van 1864. Doch laat de met Nederland complete verzamelaar van dien tijd eens gebracht worden bij een van de grootste inzendingen van ons land, die op de laatste tentoonstelling te 's-Gravenhage te zien waren! Een zelfde gevoel van verbazing zou hem treffen, als

*) Het oudste oblong-album Dannenfelser telt er 31 (R.)

de reiziger met de postkoets uit 't begin der vorige eeuw, die een zelfden tocht ging ondernemen met den hedendaagschen mailtrein, of zich klein gevoelen gelijk de beroemd geworden uitvinder van straatlantaars met olievlachting, bij het zien van de uitwerking van het ongetemperde electriche licht in den donkersten nacht.

Ja, dat geringe aantal is naar den eisch der omstandigheden veranderd, vermeerderd, van kleur wisselende aangegroeid tot tientallen, terwijl de onderzoekende geest van den liefhebber die zelfde tientallen, vermenigvuldigd door wel omschreven verschillen, tot honderdtallen bracht.

Het ligt niet op mijn weg ons op het nut van de postzegels te wijzen in verband met de geschiedenis en uitbreiding van den postdienst, noch om mede te deelen, hoe dat zegel, dat eerst gebruikt mocht worden, later een onmisbaar voorwerp werd dat, indien noodig, niet straffeloos kon worden verzuimd. Ik wensch alleen nog in herinnering te brengen, dat het op den brief gehecht postzegel, als „*officieel bewijs van betaalde rechten*” gold, en dus het verzuimd gebruik eene niet-voldoening aanwees, hetgeen leidde tot de invoering van het „*officieel bewijs voor te betalen rechten*”, n. l. van het portzegel. Aan deze laatste soort werd door de verzamelaars dezelfde belangstelling geschonken als aan de frankeerzegels, zoodat het oorspronkelijk getal: twee, op eene zelfde wijze als genoemd bij de postzegels, vermeerderde en nu kan vertoond worden in meer dan 100 exemplaren.

Veel van dit kan evengoed worden gezegd van andere dan Nederlandsche postzegels, gelijk gelden mag voor hier als voor elders, hoe een afdruk van dat zegel, ten nutte van het publiek, is gebracht op briefomslag, kaart en postblad, wat de „*poststukken*” het aanzijn gaf en aan de te verzamelen voorwerpen een groote uitbreiding verleende, die, helaas! door velen oneigenlijk van elkander zijn gescheiden.

Doch nu herdenken wij het 50-jarig bestaan van het Nederlandsche postzegel, niet bezien uit het oogpunt van den postambtenaar, handelsman of correspondent — hoewel ons dat lang niet onverschillig is — maar als postzegelverzamelaar.

Hoeveel jaren heeft het niet geduurd, voor aan onze zegels de aandacht werd geschonken, welke aan die van andere Staten reeds was gegeven? Met zekeren trots kunnen wij echter zeggen, dat de Nederlandsche Vereeniging van Postzegelverzamelaars het eerst het ijs heeft gebroken. In een van de eerste nummers van haar tijdschrift, kan men eene verklaring vinden van de vier typen onzer portzegels, en hoewel wij die nu in een andere orde zouden noemen, is die zelfde volgorde door de geheele verzamelwereld

aangenomen, zoodat men nu niet anders weet of het hoort zoo. Met dankbaarheid erkennen wij, dat later door verschillende krachten verdienstelijke pogingen zijn aangewend om onze zegels tot hun recht te doen komen, totdat, volgens besluit van genoemde Vereeniging, het standaardwerk is saamgesteld en uitgegeven. Van dien tijd dagteekent de groote vooruitgang in het speciaal-verzamelen van Nederland. Met veel onverschilligheid werd dit eerst begroet, vooral door Nederlandsche handelaren, en zeer opmerkelijk, want in hunne kringen deed men aan alles „speciaal”, behalve aan Nederlandsche postwaarden. Doch de vloed wordt hun ook nu blijkbaar te machtig. Gedwongen door de verzamelaars, vragen zij om inlichtingen naar de vroeger verwaarloosde zaken. Zoo werken de beginselen, al is het langzaam, onweêrstaanbaar door. En hoe heerlijk kwam het op de laatste tentoonstelling uit, dat op velerlei wijze de Nederlandsche zegels meer dan oppervlakkig verzameld kunnen worden, al naar mate lust en beurs perken stellen. Vergeten wij ook niet de pogingen in den vreemde gedaan om onze zegels buiten onze grenzen beter bekend te maken. De nestor Moens begon met zijn „*Timbres des Pays-Bas*,” en haalde uit de bekende bronnen wat er uit te halen viel. Het uitvoerige artikel werd dadelijk, vertaald, in een Engelsch tijdschrift overgenomen. Nu is Hugo Krötsch in de *Deutsche Briefmarken Zeitung* bezig, die studie over te nemen en is daarbij zoo onpartijdig, onze opmerkingen over Moens' studie niet te vergeten, waarvoor wij hem dankzeggen. De catalogi van Stanley Gibbons en Paul Kohl houden rekening met de speciaal-verzamelaars van Nederland en de gevolgen blijven niet achter. Van alle streken in het buitenland komen de bewijzen, dat men daar meer dan gewoon „Nederland” wil bijeenbrengen.

Van deze plaats kan men dan ook niet anders dan een woord van verheuging en dank verwachten bij het 50-jarig jubilé.

Met inspanning van alle krachten hopen wij hier op den ingeslagen weg voort te gaan: liefde voor onze zegels te kweken, met alle macht te verdedigen, hetgeen volgens onze overtuiging waarachtig en goed is, hoog te houden de eer van onze postwaarden, te bestrijden al het onedele en het nietswaardige, te beletten dat het ziekelijke voortwoekert, zonder daarom iets van het overgroote overige terrein te willen minachten of verwaarloozen.

En laten het verder aan de kringen der verzamelaars over, op eene wijze die hun het beste past of het geschiktst voorkomt, dit gouden feest te vieren!

Amsterdam, 1 Januari 1902. J. E. BOHLMEIJER.

